

Ze smutkiem i głębokim żalem zawiadamiamy, że 2 kwietnia 2013 roku zmarła

prof. Irena Marciniak

W 1971 r. była założycielką kierunku Wychowanie Muzyczne
w Wyższej Szkole Nauczycielskiej w Zielonej Górze.

W naszej pamięci pozostanie na zawsze jako wspaniały Pedagog i Człowiek.

Rodzinie i Bliskim składamy wyrazy szczerego współczucia

*Rektor, Senat
oraz cała społeczność akademicka Uniwersytetu Zielonogórskiego*

Irena Marciniak — in memoriam

Bogumiła Tarasiewicz

Wydział Artystyczny

5 kwietnia na Cmentarzu Komunalnym w Międzychodzie pożegnaliśmy śp. Irenę Marciniak - Profesor Uniwersytetu Zielonogórskiego, chórmistrzynię, muzyka, ale przede wszystkim wspaniałego pedagoga i człowieka.

Przed niemal 23 laty, jako absolwentka poznańskiej Akademii Muzycznej oraz UAM spotkałam po raz pierwszy Profesor Irenę Marciniak. Zostałam wówczas asystentką w prowadzonym przez nią Zakładzie Dyrygowania Instytutu

Wychowania Muzycznego w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Zielonej Górze. Dziś jako Jej następczyni, jako kierownikowi tegoż Zakładu w Instytucie Muzyki Uniwersytetu Zielonogórskiego, przypadł mi zaszczyt pożegnania Pani Profesor.

Profesor zwyczajny Irena Teresa Marciniak w 1968 r. ukończyła studia w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Poznaniu w klasie prof. Stefana Stuligrosza. Od 1971 r. związana była z zielonogórskim akademickim środowiskiem muzycznym. Była założycielką kierunku *wychowanie muzyczne* w Wyższej Szkole Nauczycielskiej w Zielonej Górze, a kiedy został powołany Zakład Wychowania Muzycznego,

została jego pierwszym kierownikiem. Z Uniwersytetem Zielonogórskim związana była do 2008 r., kiedy to odeszła na emeryturę. W latach 1984 - 1987 pełniła funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Wychowania Muzycznego WSP w Zielonej Górze, a od 1987 r. do końca swojej pracy, funkcję kierownika Zakładu Dyrygowania w Instytucie Muzyki UZ.

Działalność Pani Profesor Ireny Marciniak związana była z nauczaniem muzyki, kształceniem nauczycieli i prowadzeniem zespołów muzycznych. W swojej pracy dydaktycznej i artystycznej prowadziła liczne chóry, zdobyła z nimi szereg nagród i wyróżnień, m.in.: Chór Akademicki Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Zielonej Górze pod Jej dyktando zdobył Główną Nagrodę Ogólnopolskiego Turnieju Chórów *Legnica Cantat 13* oraz Nagrodę Główną *Summa cum laude* na Europejskim Muzycznym Festiwalu Młodzieży w Belgii.

Pani Profesor w umiejętny sposób łączyła pracę artystyczną z nauką i dydaktyczną. Była autorką wielu artykułów dotyczących problemów dyrygowania i koncepcji wychowania estetycznego dzieci i młodzieży, redaktorką licznych prac zbiorowych. Jako twórca kierunku *wychowanie muzyczne* stale pracowała nad doбором kadry naukowo-dydaktycznej, nad jej rozwojem oraz awansem naukowym i artystycznym. Wykształciła wiele pokoleń dyrygentów chórmistrzów, nauczycieli i animatorów muzyki.

Za swoje osiągnięcia została odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, odznakami: Za zasługi w rozwoju województwa zielonogórskiego i Zasłużony Działacz Kultury. Otrzymała liczne nagrody, m.in.: Nagrodę Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, Nagrodę Ministra Edukacji Narodowej, Nagrody Rektora WSP w Zielonej Górze, Lubuską Nagrodę Pedagogiczną, Lubuską Nagrodę Kulturalną.

Profesor Irena Marciniak w całym okresie swej ponad pięćdziesięcioletniej pracy zawodowej postrzegana była jako osoba o szerokich horyzontach, otwarta, odpowiedzialna, wymagająca i rzeczowa, ale także wyrozumiała, pomocna, wspierająca - zarówno w odniesieniu do swych uczniów, jak i współpracowników.

Profesor Maria Jakowicka artykuł dedykowany Profesor Irenie Marciniak z okazji jej 70-lecia, zatytułowała *Twórczość, pracowitość i pasja odkrywania* - te słowa najlepiej odzwierciedlają śp. Irenę Marciniak. Była osobą nietuzinkową i nieschematyczną, poszukującą i tworzącą, choć czasami niezrozumianą i niedocenianą.

Twoja droga świadomego życia rozpoczęła się od zauroczenia muzyką, światem pisanych dźwiękiem, duszą, wzlotem i wyobraźnią. Prawie równoległe te same wartości własnej duszy rozpoczęłaś wzniesić w dzieciach, budząc w nich wrażliwość na piękno i prawdę dźwięków malujących świat, oddających jego wielkość. Tu początek Twojej wielkiej fascynacji, źródło wytrwałości wzbogacania muzyką człowieka i jego rozwoju. Potrafiłaś czynić to po mistrzowsku, gromadząc dzieci i młodzież w grupy chóralskie, dziecięce zespoły muzyczne, prowadząc je jednocześnie po drodze sukcesów, coraz wyższych osiągnięć, uzyskując wielokrotnie najwyższe nagrody w popisach i konkursach. Nie wiem, czy byłaś wtedy, Ireno, w pełni świadoma, że Twoje osobiste doznania, sukcesy, samorealizacja wnosiliły jednocześnie w umysły, serca i dusze tych młodych odczucie własnych możliwości, własnych potrzeb, własnych szans rozwoju, stopniowego rozumienia miejsca w świecie (z Księgi pamiątkowej dedykowanej Profesor Irenie Marci-

niak Muzyka wokalna. Dzieła - wykonawstwo - konteksty pod redakcją Bogumity Tarasiewicz, Poznań 2008).

Wśród licznych kondolencji, które dotarły do Instytutu Muzyki pragnę zacytować fragment napisany przez studenta Profesor Ireny Marciniak, dziś wykładowcę na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie - dr. Artura Stopyrę:

Pani Profesor Irenie Marciniak zawdzięczam bardzo wiele w moim życiu. Mogę to potwierdzić z całym przekonaniem - była wspierałym (i przez wielu niedocenianym) Pedagogiem, była także znakomitym Przyjacielem. Stawiając duże wymagania, współradowała się sukcesem każdego studenta i smuciła jego niepowodzeniem. Swoich szczerych uczuć nigdy nie ukrywała. [...]

Pani Profesor Marciniak nigdy we mnie nie zwątpiła: w studenta, który jako samouk i miłośnik muzyki dostał się na studia muzyczne nie znając nawet dobrze nut, zaś ukończył je - przy nakładzie ogromnego wysiłku - z wynikiem bardzo dobrym. W mojej pamięci Pani Profesor pozostanie na zawsze z podniesionymi rękami gotowymi do dyrygowania i dającymi mi sygnał, że mam być czujny, uważny, skupiony i być gotowym do tego, by wyśpiewać swe życie godnie i możliwie najpiękniej.

O tym jak bardzo Pani Profesor była ważna dla ogólnopolskiego środowiska chóralnego świadczą dedykowane Jej w księdze pamiątkowej artykuły, m.in.: Stefana Stuligrosza, Czesława Freunda, Marka Dyżewskiego, Jadwigi Gałęskiej-Tritt, Marii Pawlaczek, Sylwestra Matczaka, większości zielonogórskich współpracowników oraz utwory Mirosława Bukowskiego, Romualda Twardowskiego czy wieloletniego Jej przyjaciela Józefa Świdra. Ten ostatni dedykował Profesor Irenie Marciniak *Suplikacje*, które Chór Akademicki wykonał na zakończenie mszy żałobnej.

W jednym ze swoich artykułów Profesor Irena Marciniak napisała:

Za wszystkimi błędami życia stoi człowiek... mały niczym dziecko, piękny niczym świtanie.

Za wszystkimi sukcesami stoi człowiek... mały niczym promyk, piękny niczym świtanie.

Dziś już ani błędy, ani sukcesy nic nie znaczą. Dziś jest Pani, Pani Profesor po tej drugiej stronie, gdzie rozbrzmiewają anielskie chóry i brzmi niebiańska muzyka. Pewnie inna od tej, którą raczyła się Pani wraz z nami, ale mam przekonanie, iż - cytując księdza Jana Twardowskiego, autora tekstu *Suplikacji* Józefa Świdra - *Bóg - ten po trzykroć święty i uśmiechnięty, ten co stworzył papugę, zaskrońca, zebłą przęgowaną, ten co kazał żyć wiewiórcę i hipopotamom - uśmiecha się teraz do Pani.*

*Requiem aeternam dona ei, Domine,
et lux perpetua luceat ei.*

Msza św. pogrzebowa odbyła się w Kościele Parafialnym p.w. Niepokalanego Serca Maryi w Międzyzgodzie. Liturgię uświetnili pracownicy, studenci oraz absolwenci Instytutu Muzyki Uniwersytetu Zielonogórskiego:

Jolanta Sipowicz - sopran

Bogumita Tarasiewicz - mezzosopran

Natalia Szcześniak - flet

Hubert Gajewski - trąbka

Leszek Knopp - organy

Chór Akademicki Uniwersytetu Zielonogórskiego pod dyr. Łucji Nowak